

og hans Meningsfællers Side, og jeg antager ogsaa fra min og mine Meningsfællers Side, have hørt en stærk Protest mod en saadan forøget Byrde. Man er, hver Gang det gælder at forøge Byrderne, vistnok ganske overordentlig tilbøjelig til at se noget overdrevent paa de Følger, som det kan have for de paagældende. Men naar der er Tale om en Lettelse, saa gøres det til noget intet betydnende, en Bagatel, som man næsten bør skamme sig ved at tale om. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at Betændningen af det her foreliggende Lovforslag ikke alene ligger i den positive Lettelse, som vil fremkomme for Kommunerne ved et saadant Tilskud, men den ligger ogsaa deri, at man er begyndt at komme ind paa den modsatte Vej af den, som det ærede Medlem ved, at man er gaaet i en Række af Aar. I Stedet for hvert Aar at lægge større Byrder paa Kommunerne, tager man nu Byrder fra Kommunerne, og deri ligger Fremskridtet. — Til den højtærede Minister skal jeg sige, at jeg giver ham selvfølgelig Ret i, at Spørgsmaalet om en permanent Lovgivning, hvorved Staten overtager en Del af Udgifterne til Vedligeholdelse af Amtsvejene, ikke er præjudiceret ved denne Lov. Jeg gjorde ogsaa selv Rede for, at Grunden til, at man ikke kunde komme til en Lovgivning paa Grundlag af det oprindelige Forslag, netop var den, at Regeringen ikke vilde gaa ind paa at binde sig paa dette Punkt. Men jeg kan dog ikke se rettere, end at jeg til en vis Grad har Ret til at tage, hvad der her sker, til Indtægt for den Opfattelse, som jeg har, nemlig at det er et meget retfærdigt Grundlag, som her er Tale om. Det blev ogsaa ubestridt anerkendt af den højtærede Minister, at det var et retfærdigt Grundlag og et retfærdigere Grundlag end det, man hidtil havde brugt. Det er i alt Fald en meget betydelig Indrømmelse, det er et godt Skridt frem ad Vejen, om end jeg selvfølgelig indrømmer, at Regeringen ikke har bundet sig til nogen endelig Lovgivning paa dette Punkt. Dette Præcedens vil ikke være uden Betydning, naar vi en Gang komme til at drøfte et saadant Spørgsmaal. — Hvad det angaar, at jeg udtalte min Glæde over, at man nu synes Aar efter Aar at komme ind paa at lade Overskuddet gaa tilbage til Skatteyderne, har Ministeren naturligvis Ret, naar han sagde, at det er ikke paa den Maade accepteret fra alle Sider, det er i alt Fald ikke accepteret fra Regeringens Side, at man skal gøre det Aar efter andet. Det er ganske vist, det har jeg heller ikke sagt. Det vil være afhængigt af Overvejelse for hvert Aar for sig, og vil afhænge af hvert

Aars Forhold, og jeg vil give den højtærede Minister fuldstændig Ret i, at hvis man paa anden Maade finder en økonomisk frugtbringende og god Anvendelse for Statens Midler, og hvis alle Statsmagtens Faktorer blive enige om en saadan Anvendelse, saa bliver der intet Overskud, og saa kan det ogsaa blive godt. Jeg skal lige saa vel som den højtærede Minister holde mig borte fra en principiel Drøftelse af denne Sag, men jeg kan dog ikke undlade at sige, at Handlingen er alligevel ikke saadan at komme helt bort fra. Naar man 2 Aar i Træk gaar til en Foranstaltning som denne, ligger der dertil en vis bindende Kraft ogsaa for Fremtiden, om end denne bindende Kraft selvfølgelig ikke er absolut.

Buff: Den ærede Ordfører rettede et Spørgsmaal til mig, og jeg skal besvare det saa godt, jeg kan. Jeg har ikke ønsket nogen Diskussion med det ærede Medlem om denne Sag, men vil det ærede Medlem endelig have en Diskussion, saa har jeg heller ikke noget derimod. Men jeg har ikke ved mine Udtalelser givet den ærede Ordfører Anledning til en Diskussion. Naar det ærede Medlem udtalte, at han vilde spørge mig, hvad jeg vilde sige, dersom der var Tale om at lægge nogle hundrede Tusinde Kroner paa Kommunerne, saa vil jeg dertil svare, at jeg i saa Tilfælde naturligvis vilde sige nej. Det følger af sig selv. Hvis man vilde gaa hen og lægge ny Byrder paa Kommunerne, saa vilde jeg ubetinget sige nej. Det interesserer mig at høre det ærede Medlem, for han er netop blandt de Medlemmer, som rejse ud til Landbefolkningen og udsteder temmelig store Betsler paa, hvad det er, vi nu skulle have. Jeg ved ingen her i Landet, som i denne Periode rejser ud og udsteder større Betsler end det ærede Medlem. Jeg har altid, baade naar jeg hører og læser det, en Anelse om, at det er Betsler, som ikke kunne indfries, og det forekommer mig, at det ærede Medlem nu er i en Situation, hvor han praktisk beviser, at disse Betsler ikke kunne indfries. Det hedder, at vi først og fremmest fik Forliget i Foraaret for at hjælpe det danste Landbrug. Det er noget, vi have hørt overalt, baade i Sommer og i de sidste Dage af det ærede Medlem og hans Meningsfællers, at vi fik Forliget i Foraaret, for at Landbruget skulde have noget, og det er nylig blevet hævdet fra det ærede Medlems Side, at nu skulle vi ikke længere have Kummel og store Ord, men praktisk gennemførlige Forslag. Dertil vil jeg bemærke følgende: Det ærede Medlem forlanger i § 1 i det Lovfor-